

MANTANA 10

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 10

Říjen 2008

ÚVODNÍK

Je tu další vydání Mantany, další zajímavé a poučné články a také další úvodník, který si přečte většina pohodlných čtenářů, kterým se nechce (alespoň ne hned) do čtení delších článků.

Tedy jsme se zamysleli nad zvolením tématu tohoto úvodníku. Krásných a citlivých témat by byla spousta v tomto ročním období, kdy se člověk na delší čas loučí s lezením venku, nebo alespoň na písku a vnímá tu úžasnou podzimní proměnu barvícího se a padajícího listů. Ale my bychom chtěli upozornit na věc, která nás většinou napadne ve chvíli, kdy zůstaneme sami v tichém údolí, když nám parťák zmizí v cestě nad hlavou. Zbývá jen hluboké ticho, sem tam se ozve zvuk matroše a to je ta pravá chvíle k zamyšlení.

Člověku se hlavou honí poznatky posledních dní, třeba mé zakládání smyček se zkušeným piskařem právě nelíbí, ale jak tyto zkušenosti získat? Jak se prakticky dostat i k dalším zkušenostem? Tentokrátě náhoda svedla toho večera Hafininy a mé kroky.

Deivi

Po víkendovém lezení mi v hlavě zbylo spoustu otázek a úvah.

V sobotu odpoledne jsem vytáhla Želváka na Hřebenovky, jen tak na chvíli si zalézt. Střídali jsme se v lezení na prvním konci, a když Želvák za mnou dolezl, dost se podivil nad mým sebezajištěním. Smyčky, které vytrhne nevinné odsednutí, expreska jen jedna v kruhu, způsob cvakání, atd. No těch výtek bylo dost a mě tak napadlo, že se to potřebuju nutně naučit. Večer se scházíme s Deivou a zjišťujeme, že máme úplně stejný problém. Kdosi nám říká, to se musíte naučit praxí, zkoušet si zakládat smyčky i tam, kde se cítíte už v dobrém, ale za tuto praxi můžeme bez váhání zaplatit životem.

O nekvalitním jištění sebe ať na písku nebo žule jsme obě slyšely už vícekrát, ale u toho to zůstalo.

Horokroužek pro mládež je velmi pěkně veden, ale co dospělí, kteří se dostali k lezení až na stará kolena?

Chtěli bychom se naučit bezpečnému postupovému jištění, záchraně v horách, jak poskytnout první pomoc, vše, co je tak potřebné a důležité, když chce člověk tenhle dost nebezpečný sport dělat co nejbezpečněji. Napadlo nás, co takhle letní a zimní metodické soustředění v Tatrách?

Myslíme si, že by se zájemci o tyto akce našli i mimo hranice Horoklubu Chomutov.

Hafinka

Vysoké Tatry aneb kudy kam?

19.8.2008

Blahouš Kluc

Tak to je lahoda, tomu říkám tření. Na to, že už po Tatrách běhám 5. den, tak se cítím dobře. No jo, to byla ale turistika, teď konečně použiju i ruce. Co že to lezu? Puškáše II-III na Kozí kopku?

„Letošu, kudy to mám vzít, vlevo nebo vpravo do převisu?“

„Já bych to vzal do převisu.“

„Já to přece jenom půjdu vlevo.“

Tudy mě to pustí. Tak takhle pohodový lezení jsem v horách snad ještě nezažil.

Letoš mě dolézá na štandu.

„Tak to si musím vyfotit.“

„Pěkněj štand co?! Dva nýty se jen tak v Tatrách nevidí,“ zubím se.

„Mám tě Blážo, budu zatím dobírat Honzu, tak lez pomalu, asi nebudu stíhat ani fotit.“

„Dobrá, lezu,“ oznamuju a popolézám o kus dál. „Letoši, vykašli se na to focení a jisti.“

„Když já si nemůžu pomoc, dobrý dobrý, jen klid, jistím.“

To je vášnivý fotograf, aspoň mám pěkné fotky. Ale ale, taková pěkná, už asi „trochu“ použitá skobička, tak tady bude asi těžší místo. Je, ale je to v pohodě. Ty bláho a tady ten pilířek, vezmu to přes něj, ať mám nějakou expozičku.

„Tak Letoši, ještě jedna délka, ta už bude asi hodně jednoduchá. A zase pohodovej štand, to je síla. Jak se to líbí Honzovi?“

„Říká, že je to v pooooohodě, to víš sluníčko teplíčko, jsem si musel sundat i mikinu.“

„Lezu.“

„Jen lez,“ rozzářeně sděluje parták.

Už zase fotí, to je fakt fanatik. Tahle pasáž je opravdu jednoduchá, no, trochu travičky nikdy neuškodí. Kdepak udělám štand? Ale, tady je žudrák, friendly mám, to bude pěkné hnízdečko.

Kluci jsou u mě coby dup. Hned na začátku taková krasavice, jestli jsou všechny cesty takové pěkné, tak to si užijeme.

„Co dál kluci?“ Ptám se.

„Půjdeme hned vlevo do Puškáše III-IV, podle fotky by to mělo vést ve stěně. Jdi si zatím Honzo najít nástup, teď si to na prvním vyzkoušíš ty. Bláža půjde uprostřed a já si odpočinu na posledním konci.“

Jsem takový lakomec, že bych šel nejraději na prvním konci i tu druhou cestu. No nic, musím nechat zazářit i jiné.

Po nějaké chvíli se Honza vrací.

„Už to asi mám,“ a ukazuje do stěny, kde se tak v 10 metrech nachází smyčka.

„Tak to bude asi ono,“ všichni se shodujeme.

Honza nastupuje, vede si dobře, jistí se do smyčky a pokračuje vlevo dál.

„Jak to jde Honzo?“

„Rozlámáný, ale zatím v pohodě.“

Já jistím a užívám si sluníčka, pozoruju turisty na cestě na Jahňačí štít. Je mi taky horko, už dávno jsem sundal mikinu.

„Tady nejsou žádný štandy, nějakěj udělám tady.“

„Dělej, jak myslíš. Lezu!“ Po chvíli jsem u Honzy a říkám:

„Čoveče, pěkně rozrchtaný. Vezmu si Letoše do reversína, můžeš pokračovat.“

Honza se pomalu posouvá koutokomínem, kde je uprostřed připravený blok kamene, který nápadně připomíná plát od gilotiny. Zatím stanoviště dosahuje i Letoš.

„Jak to tam vypadá Honzo?“

„Já vám klucí nevím, přijde mi to nějaký těžký, ani není pořádně kam založit.“

Dívám se vpravo do plotny a můj zrak zůstane upřený na něčem, co vypadá jako kus kovu.

„Letoparde, tohle bude asi skoba.“

„Hm, tak to máš pravdu. Honzíku, můžeš vycouvat?“

„Zkusím to.“

S výčitkami svědomí se na sebe s partákem usmíváme, protože premiéru má Honza víc než hodnotnou. Trochu nejistě, ale přesto úspěšně vycouvává, vypadá poměrně rozhozeně.

Dáme asi Honzovi odpočinout a budu tahat já.

„Jak to vidíš Honzíku?“

„Jdu dál. Tady do plotny? Jo, už skobičku vidím.“ *Odolný to chlapec.*

Honza se pomalu posouvá dál. Mně na noze přistane krásný motýl. Vzpomenu si na článek od Ivana Baja „Něžný spolulezec.“ Nedá mi pokoj a vždy se po chvíli uvelebí na mé noze.

„Já už nechci fotit tu tvojí tlapu.“

„Tak jí nefoť voe“. Honzu jsme ztratili z výhledu, tak na něj křičím. „Tak jak?“

„Já zase nevím, raději udělám štand, tak mě dolezte.“

Po chvíli jsem u Honzy taky, co bylo za mnou, nebylo nejlehčí a co je před námi, nevypadá zrovna povzbudivě. Honza stojí na malé římsce v tupém koutě, ve které je „neviditelná“ spárka.

„Ukaž, jak jsi to tady vymyslel? Tři mikráče v horizontále, pěkný.“

„Taky jsem našel starou skobu a přijistil jsem to čokem.“

„Dobrý, víc už asi nevymyslíme. Letoši jistím!“

Po chvíli se zpoza hrany vynoří Letoš a nevypadá zrovna nadšeně. To my ale také ne. Stojíme s Honzou na římsičce jak špačci, nad sebou kout, do kterého 7 metrů sotva zajistíme, vlevo od nás jen převisy a pak už nic.

Co teď? Ten kout je fakt zoufalý, ale pořád lepší jak převisy.

„Hm, jdu doleva.“

„Do těch převisů?!“ Pochybuju.

„Jo, tam aspoň něco zajistím, v koutě sotva.“

Jak myslíš. Hlavně ať to netrvá moc dlouho, začíná se zatahovat a my tu stojíme v tričkách jak telata. Tak se snad pro příště zase poučím.

Přání se plní jen v pohádkách. Letoš zdomácňuje a vždy, když už doufám, že se vnoří do převisů, tak se opět vrátí.

„Co tam dělá?“ Ptá se Honza, který na Letoš nevidí.

A tak prostě odpovídám. „Letoš to zkouší, ..., vrací se, ..., zkouší, ..., vrací.“

Už to trvá dost dlouho.

„Letošu! Mám návrh.“

„Jakej?“

„Zkusím vylézt ten kout.“

„Ne, to je na hovno, to je buď a nebo, voe“.

Prvovezec opět zkouší štěstí v převisu. Ale se stejným výsledkem.

„Zkouší, ..., vrací se, ..., zkouší a opět se vrací.“

Sakra, to je ale kosa. Jak tu dlouho jsme? Půl hodiny nebo tři čtvrtě? Ty převisy vypadají celkem beznadějně.

„Letošu, mám další návrh.“

„Povídej.“

„Ta římsa je zakončená výčnělkem, sice není nic moc, ale mohl bych zkusit slanit na ten jeden štand, co jsme potkali, pak vyběhnu na vrchol a hodím vám lano, jsme maximálně 20 metrů od vrcholu.“

„To je taky na hovno, já to ještě zkusím.“

„Já bych si tak přál být nahoře, teda dole.“ Říká Honza.

Zní to v tuhle chvíli strašně směšně, ale rozumím ti. Po několika pokusech tak trochu ironicky povídám: „Letošu, jestli chceš volat o pomoc turisty, kteří jdou z Jahňáčeho, tak bychom to měli udělat, dokud tam nějací jsou.“

„Sakra, přece nebudeme volat o pomoc z Kozí kopky!“

Už se spíš vnitřně směju, než že bych zoufal. Zdá se to být tak nějak komické. Asi to prvovezce nastartovalo a mizí za převisem. Nějakou chvíli nic neříká a pak se ozve.

„To je v hajzlu, je to zase buď a nebo, jak v tom koutě.“

Dolézám opravdu exponovaným a ne zrovna jednoduchým terénem Letoparda, stojím na větší římsě.

Krucí, to jsem rád, že jsem to nelezl já.

„Kudy dál? Vrchol nemůže být daleko. Já bych to vzal po těch lištách od nás vpravo.“

„Přímou nahoru to nepůjde, ale zkusím mrknout doleva,“ odvětí parťák. „Sakra, to je taky na houby.“ Zatím dolézá Honza.

Určitě je rád, že nemusí táhnout. No, já ostatně také, ale mám pocit, že je na mně řada.

„Mám to zkusit Letošu?“

„Já jdu. Kudy jsi říkal, tady přes lišty?! Ty vole, to by mohlo být ono. Ještě se uvidí. To je zase traverz nad ten kout. No hurá, vrchol. Jistím!“

Tak to se mi ulevilo.

Takové malé nahlédnutí do horolezcova života. Vždycky je to stejné, člověk má pocit, že už to nechce nikdy zažít a pak se tomu vystavuje zas a znovu. Jak říká Honza, prostě v pooooohodě :-). Jen pro pochopení situace, lezli jsme kombinací dvou cest, jedna z nich se nazývá Cesta přes gilotinu 5+, ale rozhodně jsme nelezli původně zamýšlenou cestu.

Účastníci: LeToš, Honza Nebíčko, Blahouš

Sluncem zalitým pískovcovým věžím a borovým lesům už letos téměř s jistotou odzvonilo a já se strašně těším na ty podzimní žulové a rulové a tufové a kdovíjaké skalky, které jsou v tomto období úplně nejhezčí.

Víkend za dveřmi, nemůžu se dočkat, po úraze jsem více jak měsíc nelezla a tak hořím zvědavostí i obavami, jestli to půjde. Razím směrem na Rakovnicko, kde se nachází několik malebných lezeckých oblastí.

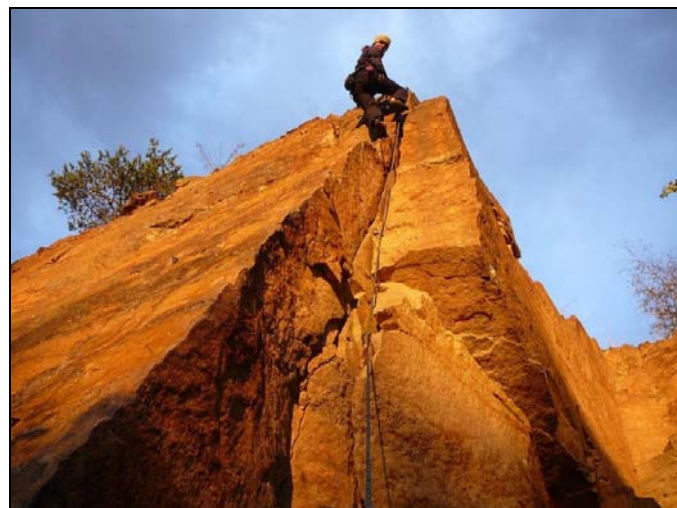
Chladné, ale prosluněné sobotní ráno nás podpořilo a my se vydáváme na Přílepskou skálu.

Přicházíme do bývalého lomu, připadá mi to, že se najednou ocitáme v jakémsi přírodním divadle. Před námi se otevírá centrální stěna s výškou okolo 12m a pokračuje v různých tvarech a záhybech na obě strany téměř do půlkruhu. Celý kruh uzavírají jabloně a břízkové háje a uprostřed divadla je ohniště, velký prostor na spaní a nutné pohodlné zázemí pro lezouchy. Pěkný!!! Rozlázám se na jednodušších pětkových cestách a ono to jde ☺. Lezení je většinou kolmé po menších poličkách nebo ve spáře. Vše je zajištěno kruhy, nýty a skobami, až na pár spárových a koutových klasik. Materiál je velmi tvrdý načervenalý písek, ale smí se používat friendly a všechny ostatní kovy. Ovšem nesmíte se nechat zmást čísla psanými na skále, i sám autor říká, že se někdo sakra spletl. Petr mi průvodčíkuje, ukazuje mi svoje cesty, zkouší je přelézat a usmívá se nad těmi, kde kdysi tolik bojoval. Tady na Přílepci vznikly jeho lezecké prvopočátky, což dává tomu místu i dni neobvyklý význam. Den zakončujeme klasickou, mírně převislou

spárou. Zapadá sluníčko a stěny se barví do zlata, pravá, nefalšovaná romantika. V neděli jsme zvolili Ležky a dobře jsme udělali. Je to o něco větší žulová oblast s dominantní věží zvanou Kapucín. Skalky dosahují maximálně 15m, jsou obráceny k jihu, takže jsme měli dostatek slunka po celý den. Cesty jsou většinou zajištěny nýty.

Lezení na Ležkách je poměrně obtížné, těžké nástupy, nohy na tření a pro ruce jen hrany a oblínky na stisk, krystalky nebo škrabky na nehty (delší nehty mají zde výhodu). Zde přicházím na to, jaký smysl má bouldrování a jak dokáže pomoci v technice a síle.

V poslední cestě neustále skáču do jednoho oblého „chytu“ a okopávám si palce v lezečkách tak vehementně, až uroním kroupu. Bolí to tak, že se mi nechce okusit další skok, ale nacvakovaný matroš mi nedává na výběr, dobrý bouldrista tam prostě bez váhání vylevtyje. Nakonec se přeci jen povedlo a později zjišťuji, že to byl nejsnadnější krok v cestě ☺.

A ještě informace pro bouldristy. Když pokračujete dále od Kapucína do lesa, najdete tam pěknou bouldrovou oblast v příjemném prostředí. Dominantou je Velryba, na kterou vedou asi ty nejtěžší kroky. Dopřáváme si ještě odpočinek na vyhřátém vršku a plánujeme další podzimní romantiku.

Hafinka

„Lanové techniky a problematika záchrany ve skalním terénu“

12.-14.9.2008

Bohouš Dvořák

Doškolovací kurz pro instruktory ČHS Českomoravská Vysočina, Blatiny

Vedoucí kurzu: Radek Lienerth

Účast: 11 instruktorů - frekventantů, z toho Jířa Šťastný a Bohouš Dvořák z Horoklubu

Rámcový program kurzu:

- jistící stanoviště, vedení výstupu, řešení vhodná zejména ve vztahu k řešení nehody, bezpečné slanění, základní seznámení se základní technikou záchrany dolů (spouštění)
- základní lanové techniky sebezáchrany, základy záchrany směrem nahoru – vytažení protiváhou, kladkostroj, specifika jednotlivých systémů, zajištění postiženého ve visu, možnosti improvizovaného transportu
- záchrana dolů, slanění se zraněným, kompletní řešení nehody ve stěně – vytažení postiženého na stanoviště, zajištění a ústup ze stěny

Chtěl bych vás pouze stručně seznámit s naší účastí na tomto semináři-doškolovacím kurzu, který následoval po kurzu „První pomoc a záchrana“. Oba kurzy jsme kupodivu úspěšně absolvovali a prodloužili si tak platnost našich průkazů o dalších 5 let. Tyto a podobné kurzy různého zaměření jsou nabízeny na webových stránkách ČHS všem členům, kteří si chtějí rozšířit znalosti nebo si je zopakovat, jde jen o to co si vyberete [www.horosvaz.cz v sekci [METODIKA/BEZPEČNOST - METODIKA](#) > [SEZNAM KURZŮ](#)]. Samozřejmě, že je to za peníze.

Pro členy Horoklubu ale odjakživa platí nabídka, že v případě zájmu z jejich strany, jim instruktoři Horoklubu vyjdou v rámci svých možností vstříc a proberou s nimi a procvičí v teorii i praxi nabyté zkušenosti a poslední novinky. Obecně k tomu slouží tzv. Metodické dny Horoklubu, zejména pak jarní metodika, která probíhá jeden víkend na jaře ve skalách v Perštejně a pak v tělocvičně. Bude-li zájem, metodiku v tělocvičně ještě letos uděláme. Pro mládež jsou tyto znalosti a práce s lanem a jistícími pomůckami součástí výuky souběžně s lezením a postupně jsou probírány v tělocvičně a na stěně během zimy. Mnoho skript a výukových materiálů najdete dnes na stránkách ČHS

[www.horosvaz.cz >[METODIKA/BEZPEČNOST - METODIKA](#) > [METODICKÉ MATERIÁLY](#)], ale i na webu našeho Horoklubu, jehož členům nabízím i DVD se souhrnem toho všeho v elektronické podobě. Pravděpodobně na Posledním slanění Horoklubu

vám představím a nabídnu další DVD, na kterém budou zachyceny na videu výklady k první pomoci a záchraně ve skalách z těchto dvou námi absolvovaných kurzů. Tentokrát jsem s sebou totiž měl kameru a všechno natáčel. Předem říkám, že je to zachycený výklad, není to film se scénářem, který by si dělal ambice na nějakou dokonalost. Ale to, co je tam řečeno a viděno, to jsou poslední novinky, předvedené mistry svého oboru. Je to určeno pouze pro interní využití pro členy Horoklubu.

Ahoj, zvu vás na stěnu (až ji otevřu).

B.

Nic není, jak bývalo

24.-27.9.2008

Deivina Šišovská

Rozhodli jsme se s Pájou Bohuňkem prodloužit si poslední zářijový víkend a už ve středu večer 24. jsme se rozjeli do zamračeného počasí směrem Český ráj s očekáváním zlepšujícího se počasí. Pájův fajný orientační smysl, neúnavnost a touha po lezení nás asi po dvou a půl hodině jízdy dovedla do jakési chatové oblasti v Příhrazech v Českém ráji, kde jsme rovnou přenocovali v autě, poněvadž camp byl zřejmě již po sezóně a nebyla zde ani noha.

Cílem těchto čtyř dnů bylo zdolat přijatelnými cestami nejznámější věže v Příhrazech, čímž je například krásně stavěná Kobyla (tu jsme dali nádhernou Německou cestou za VIIb) a dále na Hrubé skále, kde jsme si vyhlídli jak jinak než Kapelníka.

Počasí se celý den netvářilo přívětivě, dokonce i slabého krátkého mrholení jsme se dočkali, ale ze skal bylo zřejmé, že tuto oblast mraky v předešlých dnech k našemu štěstí obešly. Tímto byl celý den ve stínu pohody, jen prsty chvílemi zábly, tedy nám čtyři věže prvního dne ke štěstí doslova stačily. Snad bych se malinko zmínila

(k mému překvapení) o prvně zažitém strachu ze slanění. Na závěr tohoto dne jsme si vylezli velmi zajímavou cestu zvanou Cermanova za VIIC na Soudek, taktéž v Příhrazech, odkud Pavel slaňoval za 15 cm kroužkující, ale fajně ukotvený slaňák. Ovšem umístěný pode mnou v hladké stěně. Prostě, když jsem viděla, jak se pod Pájovo téměř muší váhou kýve, nebyla jsem schopna jej následovat a do slaňáku si ze sedu slézt, natož si odskočit, což by bylo v normálním případě jednodušší. Slanila jsem nakonec na druhou stranu věže a úmyslně tím způsobila problém při stahování lana, ten jsem přenechala zkušenějšímu a silnějšímu.

V pátek přišlo Babí léto a počasí jsme nazvali dokonalým. Na Hrubé skále jsme navštívili symbolický hřbitov horolezců, koukli na Mariánskou vyhlídku a svůj lezecký um tohoto dne započali na Kapelníkovi Jeschkeho cestou za VIIa, pokračovali krásnou cestou na Taktovce zvanou Chlumova za VIIC, kterou jsme doslova dokola oblezli. No a v druhé půlce dne jsme lezli na Sfingu a Večerní věž. Celý den nám připadalo, jako bychom byli v lese sami, jen sem tam se mihla srnka, tady se člověk dokázal vžít do bájných časů propukání horolezectví.

Večer i noc byly zářijového rázu, studené, ale krásné. V campu bylo lidí poskromnu, a tudíž jsme si v klidu vychutnávali podzimní večer. Tento den neměl chybu a i následující sobotní den tak začal a probíhal. Nedalo se mu nic vytknout, včetně počasí, jen turistů a lezců díky víkendů značně přibýlo - taková normální věc pokrokové doby.

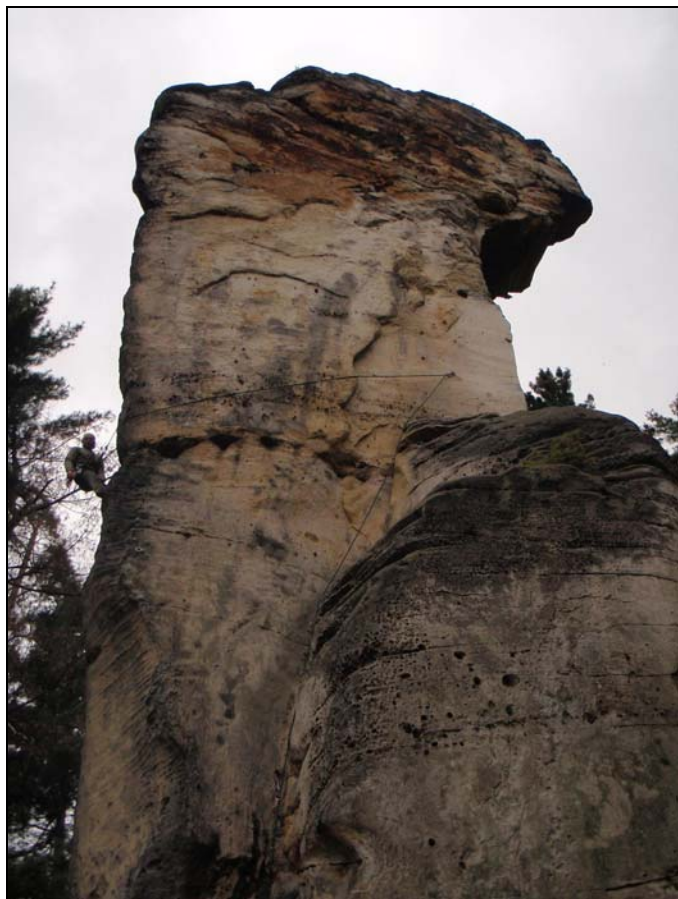
Opět se úžasně lezlo, ač klasifikace je zde skutečně přísně poctivá, a protože se nám dařilo a sil neubývalo, rozhodli jsme se v odpoledních hodinách završit den krásnou Údolní cestou za VIIIa na Kapelníka.

Nevím proč, ale snad prvně jsme nenechali batohy v místě, kam jsme je při příchodu pod věž

položili. Jako v špatném tušení jsme je dali do borůvčí na místo, kam nebylo vidět z turistické cesty, ale bylo vidět z naší lezecké cesty.

A dostáváme se k jádru věci a důvodu, proč tento článek píš. Jak už jsem řekla, byla sobota podvečer a vše bylo jako v pohádce – sluníčko zapadalo, listí začal ze stromu snášet vánek a nám prsty ochutnával chlad, když jsme z posledních sil dolezli na

vrchol Kapelníka klasickou a nádhernou Údolní cestou, což nás ohromě zahřálo u srdce. Byly to však také poslední minuty, co jsme viděli na naši batožinu dole v borůvčí. Vychutnali jsme si vrchol této důstojné věže a vrhli se na slanění na druhé straně věže. Teď už jen smotat lano, obejít věž, sundat sedáky, zabalit a povalíme za kamarádkou na Malou skálu. Ovšem realita bývá ve většině případů úplně jiná a také, že byla. Tuto situaci jsem již párkrát v životě zažila a tedy mi nevyrazila dech hned, ale vše mi docházelo během večera.

V borůvčí nás totiž nečekaly batohy dva, ale pouze Pájův, u něhož byla otevřená a prohrabaná vrchní kapsa, ale nic nechybělo, zatímco po mém batohu nezůstalo ani slehlé borůvčí, ve kterém ležel. Pája reagoval rychle, odhodil lezečky, skočil do bot a byl pryč. Valil směr parkoviště s nadějí, že lupič nebude daleko, zatímco já prohledala přilehlá zákoutí a téměř za tmy okolí cesty na druhou stranu než běžel Pája. Marně!!!

Na policii jsme se dozvěděli, že toho dne bylo vyloupeno auto jiným horolezcům na totožném

parkovišti, kde jsme stáli po oba dny i my, tudíž riziko ztráty věcí bylo téměř stejné. To mi ovšem věci z batohu a batoh samotný, který se mnou procestoval svět a sloužil každý krásný víkend k toulkám za dobrodružstvím, ať už lezecky či jinak strávený, nevrátí. Jsou věci, které nám „přirostly“ k srdci a jejich ztráta je velice bolestivá.

Mým článkem jsem se s vámi chtěla rozdělit o krásné chvíle při lezení, které můžou být nekonečné, jen si je člověk nesmí nechat zkazit lidmi nezasevěnými, pachtící se za svým „štěstím“ zkorumpovanou cestou. Nenechte si kazit ty silně krásné zážitky a pamatujte na můj článek a své věci.

Deivi (Šiška)

Roháče 2008 aneb krásný podzim v horách

10.-12.9.2008

Blahouš Kluc

Už dlouho jsem se chtěl podívat do Roháčů. K tomu, abych chtěl ještě trochu víc, se postaral Jířa svou hádankou „Hádej hádej Blahouši“ v Mantaně 7/2008, kde jsem měl rozpoznat podle fotky o jaký skalní masiv, nacházející se v Roháčích, se jedná. K tomu mě „dorazil“ tatík, který se před nedávnem vrátil ze Západních Tater. Nepodařilo se mu dosáhnout Ostrého Roháče a hecoval mě tak dlouho u mnoha panáků slivovice, až jsem ho „vyzval na souboj“. Chlapeckou jízdu ještě doplnil příbuzný Jarďa.

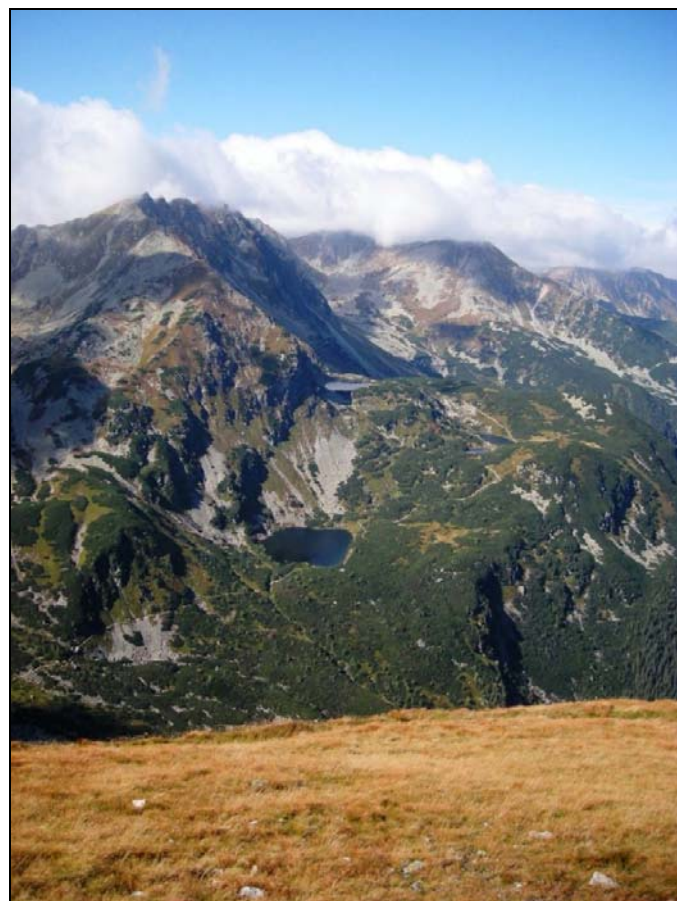
Do okolí jsme vyráželi z pěkné vesničky Zuberec, kde nové vily rychle nahrazují dřevěné roubenky, neboť zde díky krásnému okolí cestovní ruch jen kvete. Usídlili jsme se v penzionu U Michala přímo v Zuberci, kde se o nás velice přátelsky starala paní Borsíková. Já jsem si alespoň vyzkoušel teplé a pestré jídlo místo sáčkových polévek, pohodlnou postel namísto spacáku a krosnu jsem vyměnil za batůžek se svácou. Ceprovský život je fakt pohodlný :-).

První den jsme využili krásného počasí a táta mi dokázal, že má ještě výdrž a vůli. Sice na

cestě prožil nějakou tu krizi a křeč, ale popral se s tím nad očekávání dobře. Je to frajer. Myslím, že jsme vybrali nejlepší termín a to začátek září, kdy poleví nápory turistů, počasí je poměrně dobré, na hřebenech se nachází zralé brusinky a borůvky, jejichž barva dodává celým horám neopakovatelnou atmosféru.

10. 9. 2008 Ťatliakova chata (1005m) - po silnici k Ťatliakovu pliesku - po zelené do sedla Zábrať (1656m), zde přichází krásné výhledy - Rákoň (1879m) - Volovec (2064m), na vrcholu většina lidí otáčí, výhledy famózní - Ostrý Roháč (2088m), cesta k jeho vrcholu je opatřena řetězy - Plačlivó (2125m) - Smutné sedlo (1963m), čas sice máme dobrý, počasí krásné, ale raději

sestupujeme po modré do Smutné doliny, kde se napojujeme na zelenou k Velkému Roháčskému plesu - nepřijemný sestup přes Roháčský vodopád k Ťatliakově chatě.

11. 9. 2008 Ťatliakova chata (1005m) - po silnici k Ťatliakovu pliesku - sedlo Zábrať (1656m) - Rákoň (1879m) - Lúčna (Končisté 1653m), po cestě plantáže brusinek - po zelené do Sedla pod Osobitou (1521m), jedná se o dlouhý zvlněný pochod po hřebeni, kde se střídají lesy s loukami -

Zverovka chata (1028m), v lese brutální sestup k chatě - Ťatliakova chata.

12. 9. 2008 Měli jsme možnost vidět baču pana Borsíka, jak vyrábí ovčí sýr. Pan Borsík ochotně přidal i výklad. Nezapomenutelný zážitek. Dále jsme se vydali do místního Skanzenu, což byla pěkná kulturní tečka za vydařeným výletem. A výsledek hádanky? Myslím, že se jedná o kopec Bobrovec, v levé části obrázku Chochołowski Mnichy, v pravé části vrcholy Hrubas a Wielkie Turnie.

Účastníci : Blahouš Kluc st., Jarda Fučík, Blahouš „Smrtihlav“ Kluc

Lezecká stěna - rekonstrukce

Kolaudace bude uzavřena 4. listopadu, tři dny má firma na případné vyřešení nedostatků nebo odvolání. Takže po dohodě s pí. ředitelkou [Vyhlášíji BRIGÁDU do tělocvičny na sobotu 8. listopadu od 9,00 do cca 15,00hod.](#) pro všechny členy Horoklubu a mládeže Horokroužku a všech, kteří chtějí pomoci. Jde o tyto nutné práce, bez kterých provoz na stěně není možné zahájit.

Montáž cca 84ks expresek (nových smyček) včetně karabin na stěnu ze žebříku i z visu. Přestěhování žebříku, lan a dalšího horomateriálu včetně osvětlení a příslušenství (zpětně nainstalovat za stěnu) z Klubovny "Bažiny" autem 1,5km. Přestěhování několika krabic s kameny a plechové skříňe z garáže od Lendvorských. Pokusíme se je umístit za stěnu. [Stěnu bychom otevřeli od pondělí 10. listopadu 2008 \(v případě, že bude připravena\), HK od úterý 11.11.](#) Při tom všem bude nutné udělat alespoň základní kontrolu šroubů a upevnění stěny (za stěnou), neboť přeci jen byl tento prostor (tělocvična) několik měsíců volně přístupný.

[Naše hodiny v tělocvičně a na stěně by se neměly měnit, pouze neděle bude od 19,00 do 21,00hod. \(So od 17,00do 19,00\).](#)

B.Dvořák, správce stěny

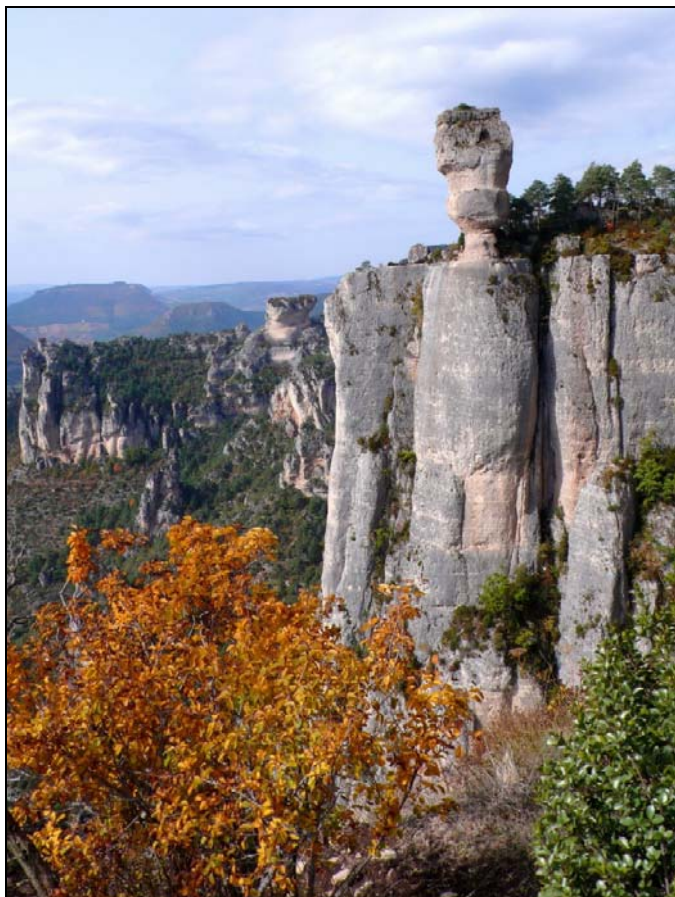
ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 3.listopadu od 18.00 hod. v hospodě U Kocoura v Chomutově.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Přesto, že podzimní výlet do Francie už máme s Jardou a Berym naplánovaný docela dlouho, tak tři dny před odjezdem musím řešit nečekaný problém - účast na akci odřídá můj spolulezec Štěpán a já tedy nemám s kým jet. Na poslední chvíli se mi nakonec daří sehnat Ctirada z Ústí, čímž se stává naše sestava opět kompletní. V pátek večer se všichni scházíme v Kadani, přičemž Bery přijíždí z Liberce, Jarda z Prahy, Ctirad z Ústí n/L a já z Chomutova. Všechny věci přesouváme k Berymu do auta a za chvíli už frčíme směr Německo a potom slunná Francie.

Ve dvě ráno už Bery rezignuje na řízení, zastavuje na krásném odpočívadle ve Francii a všichni uléháme do spacáků. Po rozednění opět nasedáme do auta a dorážíme zbývající vzdálenost do cíle naší cesty. Po poledni přijíždíme do Tarnu, zkoumáme zdejší skály a užíváme si sluníčka. Po obědě přejíždíme do vedlejšího údolí Georges de La Jonte, které je cílem naší cesty. Ubytováváme se v jediném otevřeném kempu ve vesničce Le Rozier a ještě jednou sedáme do auta a projíždíme silničkou pod skalami. Kocháme se

nádhernými, přes sto metrů vysokými věžemi, ozářenými sluncem. Shodujeme se v tom, že nejzajímavěji vypadá věž Roche décollée, které okamžitě začínáme říkat „Skříně“, protože ta podoba je prostě neuvěřitelná. Ale i ostatní věže jsou úžasné, už se nemůžeme dočkat až zítra okusíme první metry zdejšího vápence.

Během týdenního pobytu přelézáme spoustu krásných cest, kocháme se nádhernou podzimní krajinou, všude kolem kroužícími supy, užíváme si slunce, pochutnáváme si na bagetách a místním vínem a hlavně relaxujeme.

Z námi přešlých cest bych určitě doporučil tyto:

- L'arête ouest na Roche décollée: 5c, 6a, 5c – 110 m, poctivé lezení podél hrany „Skříně“
- La gueule du look na Roche décollée: 5c, 6a, 6a, 5c – 120 m, nástup je společný s údolní spárou, ale pod prvním štandem se uhone vpravo a pak už cesta vede středem pravé části údolní stěny „Skříně“
- Les femmes et les grimpeurs d'abord na Vase de sèvre: 5c, 5b, 5c⁺ - 90 m, cesta vede středem nádherné stěny a končí pod vrcholovou hlavou (úžasné stěnové lezení ve 3. délce)
- Le bitard na stejnojmennou věž: 5b, 5b, 5c, 5a – 105 m, pohodové lehké lezení
- Vent arctique na La diagonale du gogol: 6a, 6a⁺, 6b, 6a – 120 m, prostřední dvě délky jsou krásné, ale pozor na slanění – slaňuje se mimo cestu a je nutné 80 m lano!!! Dolez třetí délky je trochu morálovější.
- La fusée na stejnojmennou věž: 5b, 6a, 6b, 6c – 110 m, parádní rozmanité lezení na věž.

Týden utekl jako voda a je tu opět sobota, dáváme ještě poslední cestu a pak už balíme a opět směřujeme na dálnici, po které se vracíme zpět k našim domovům. Přestože to byl poměrně krátký výlet, určitě stál za to, protože tato oblast je prostě super.

Na závěr bych dodal ještě pár postřehů k oblasti: stěny jsou orientovány převážně na jih, takže do nich svítí celý den slunce, což je na jaře a na podzim příjemné, ale v létě tam musí být neskutečné vedro (koncem října jsme v poledne na slunci naměřili 45°C). Naštěstí v údolí docela fouká, takže se dá lézt i za poměrně vysokých teplot. Naprostá většina cest je zajištěna nýty, starší cesty plaketami,

novější lepenými borháký s velmi rozumnými vzdálenostmi. Jelikož se jedná o vícedélkové lezení, je lepší si vzít helmu. Většinu cest je možné slanit (nejčastěji na 70 m dlouhém laně). Z ČR je tato oblast vzdálena zhruba

1500 km, nachází se totiž asi 150 km od Marseille. Na odpočinkový den doporučujeme výlet do nedalekého Millau, kde se nachází úžasný most Le viaduc de Millau, který se svou výškou pilířů skoro 350 m určitě stojí za vidění.

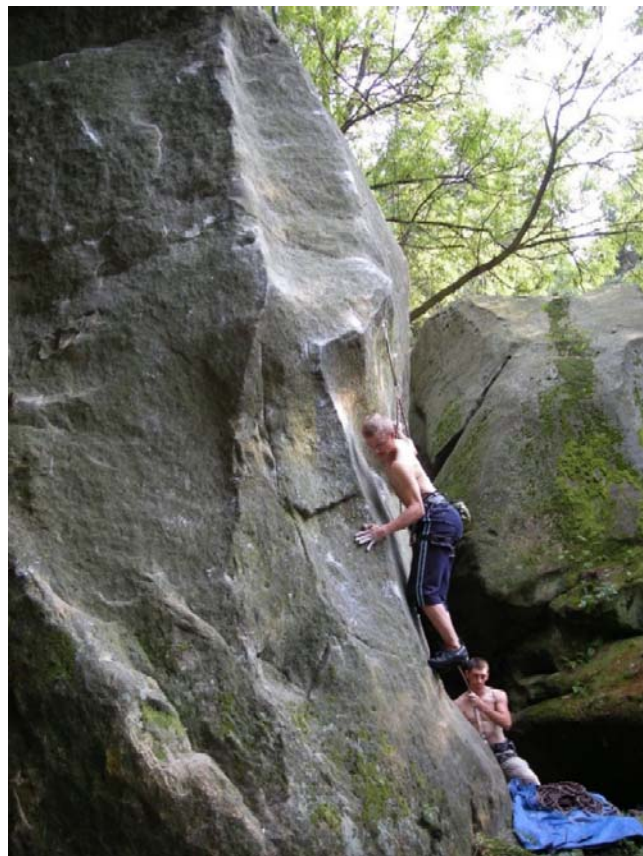
Jířa

Procházím se pískovcovou oblastí a cítím se jak v pohádce, tento dojem podtrhuje ruina „Kamienieckiego zamku“ v bezprostřední blízkosti skal. Občas zkusím vylézt nějakou cestu. Obtížnost je hodnocena v polské stupnici, např. IV, V, VI, VI.1, VI.2 atd. Mám jakousi představu o stupni obtíž, které jsem na lezených cestách překonával, ale díky jinému charakteru cest nejsem schopen odhadnout, co které číslo znamená. A tak se jdu zeptat dvou polských sympatáků, kteří nalézají do cesty ohodnocené VI.1. Do cesty, která mě donutila pověsit první polský pytel. Žádám je, aby mi převedli jejich šestku do mně srozumitelné stupnice. Odpovědí mi budiž, že VI je tak jednoduchá, že oni ji ani nejsou schopni převést do francouzské stupnice. Představím si, jak jsem před chvílí na této cestě funěl a povídám si „Dobře, když je to lehký, tak teda lehký, jdu o dům dál“. Ale nedá mi to a sleduju kluky polský, jak se s tím poperou. První nalézá k prvnímu nýtu ve výšce asi 2m, chvíli cosi brblá, pak se pokusí chytit hranu a ... šup už visí v laně. Po třetím pokusu se se škodolibým úsměvem a slovy „Já ti dám lehký“ přesouvám ke spáře na stejné věži. Vytahuju cestu a jdu se k vedlejší hraně podívat, kam už kluci vylezli, abychom si nepřekáželi na štandu. Pro změnu je v cestě již druhý borec, ale visí v prvním „presu“. No nic, Ewička mě dolézá a sestupujeme k nástupu. Balím batoh a vidím kluky, jak tu jednoduchou „šestku“ vzdávají a jdou zkoušet štěstí někam jinam. V tu chvíli se neubráním úsměvu, neboť si vzpomenu na článek od Jíří „Papirovi lezci“ (Mantana 7/2008).

Blahouš

Poslední slanění 2008

Termín: 01.11.2008 - 02.11.2008

Poslední slanění Horoklubu Chomutov se letos uskuteční 1. 11. 2008 v **hotelu Habsburk v Českých Hamrech** (pod Klínovcem). Sraz na hru bude v 11.00 hod., večerní program bude začínat ve 20.00 hod. K tanci i poslechu zahrají opět skupiny **Album** a **Riverband**. (<http://www.riverband.cz/>)

Ubytování je možné objednat na tel.: 474 396 020 nebo 777 280 077. Cena za lůžko včetně snídaně je 300 Kč, děti do tří let zdarma, děti 3 - 12 let mají 50% slevu.

(<http://www.hotelhabsburk.wz.cz/index.html>)